

На екскурзији је било 98 ученика, четири наставнице, директорка школе и пет представника агенције. Услови су били очекивано добри, аутобуси удобни и акустични (све се орило), смештај задовољавајући са одличним погледом на Ниш (Ања). Време нас је баш послужило.

Нишлије имају најбоља **крилица** (Јован), а Коцић је у том тренутку имао најбољег тату који је та крилица донео за повећу групу деце. Ни пице им нису лоше, стизале су у хотел у размацима по пола сата.

Мало су се ваљали по улици, скидали у осветљеним собама без завеса, скакали са столица у дискотеци, лупали вратима, трчали из једног у друго крило хотела, а Андреј је ишао бос у трпезарију. Сад каже да је научио да то не ради. Матеја се жалио на квалитет и количину хране. Наставници су јели исто и немају примедбе. Наш утисак је да се по ко-зна-који пут бацило више него што се појело. Луна мисли и да су Београђани најгори гости у хотелу Александар.

У Свилајначком **Природњачком центру** Михајло је први пут видео изрезбарене животиње. Не знам како. Резбари се у дрвету, ове су биле препариране (све осим нилског коња. Ања). Јован је добро посумњао у оригиналност. Паола је била мало прецизнија; зна да су кости диносауруса имитација, јер би у противном биле у витринама. Водич је рекла да смо пронашли 90% Вике, али је Сара схватила да опомиње Вука. На крају је водич Милица похвалила Сару и Софију јер су заинтересовано пратиле и питале. Софија је научила и да је томотија праживотиња мешавина мекушца и гмизавца. Речено је и да слон шири уши да би изгледао још већи пред непријатељем, али салва одговора типа: да би боље чуо (када га оговарају), да би се хладио, јер је срећан, да би импресионирао женку, јер је нервозан, зато што су велике... насмејале су нас до суза. Само би Урош и Марија знали да одреде старост антилопе на основу прстенова на роговима. Свима је познато да су диносауруси нестали због пада метеора, али како – ни сада нису научили. Филип, Стефан и Страхиња су написали да се подигао облак прашине и заклонио Сунце, а Вук и да је наступило ледено доба.

Питање у анкети о **јадариту** било је које је боје, неки нису знали ни шта смо питали, а Димитрије је додао да се користи при изради батерија за аутомобиле. За Ену је било добро што сад зна да разликује врсте стена.

Да смо прешли Велику Мораву знала је половина ученика, а тек незнатан број да је позната по меандрима. Немања је чуо и да више „кривина“ има само Увац.

Посетили смо **манастир Раваницу** у чијем је саставу црква Вазнесења (Марија Јулија), али друштво из аутобуса није запамтило да је ктитор лично Кнез Лазар. Тек 30-ак тачних одговора.

Схватили су погрешно да **Ђавоља варош** има константно 202 фигуре. Можда је за њих овако мале, период од 1200 година заиста вечност. Међутим, њихов број зависи од постојаности камења које „главу чува“, а поново стварање од тога да ли унутар фигуре постоји још неки камен (Олга). Знали су и да су високе 2-15 метара (Лазар). Вода јесте минерална и лековита, али није испитана. Зна се само да су извори међу 5 најкиселијих у Европи (Анђела). Међутим, рН вредности од 1,5 и 3,5 за њих су остале енигма. Луна мисли и да није за јавност, али да странци користе ову воду у фармацији. Екипа из 8-2 знала је да „ђак“ на арнаутском значи крв.

Сви воле легенде (данас би то био чист трач) па су 100% одговорили на питање о окамењеним сватовима. Остало слабо, жалили су се на буку, тихе водиче и бројност групе. Димитрију је сметало црвено блато, јер се оклизнуо.

Марта је погрешно разумела да је у питању 7. светско чудо. Није добро видела две седмице на пану. Матеја зна да је то код гласања било „за мало“.

Чудотворне **марамнице** које лече болна места, а закопавају се у поду цркве, као еколог нисам баш разумела, али ми је прилог од 100 динара, расветлио ум. Деца су се брисала ваљда превентивно.

Кроз лепу варош **Прокупље** смо само прошли без стајања. Неко је написао да је то једно од насеља која су у последњих пет година добила статус града.

Легендарни **деда Селе**, чувар **Чегра**, држао им је пажњу својом беседом, коју су углавном разумели као велики херојски подвиг не само војника, већ и оних који су иза њих остали. Многи су пазарили књигу „Чегарски бол“ коју им је аутор лично потписао и која је врло информативна (Марго). Пели смо се и на веома високу визиторску кулу са које је регент Александар Карађорђевић одржао говор, давне 1901. године. Своје утиске о овом догађају Јакон нам је пренео на три стране. Ужаснуло га је драње коже са лобања, а са Чегарске куле је тражио лик Стевана Синђелића (једини је погрешно име и написао да је Стеван Сремац), а коме је и природа извајала споменик (Јелена).

Није Ђавоља варош једини феномен који смо видели. Снажан утисак оставила је и **Ђеле кула** (Хелена) коју је саградио Хурдиш паша (Нађа). Многима се то највише допало, а Миа је запамтила и да је била висока 5м – што по Жарковом мишљењу и није висина за кулу - да је шупља и да није постигла свој циљ да застраши Србе. То ваљда нико не може. Глава Стевана Синђелића прво је заштићена, а сад (210 година касније) сазнаћемо и да ли је његова, испитујући ДНК потомака који живе у близини Свилајнца (Олга). Многе лобање недостају. Није их уништило само време, већ и народ који их је сахрањивао са телима.

Прегледајући анкете које су искористили и да се изјадају због скорог растанка (не само од другара, већ и од наставника - ово им је не само најбоља, већ и најтужнија екскурзија до сада), схватила сам да су водичи били разлог различитих утисака из једног и другог аутобуса. Наш водич Лука је често тражио два минута пажње, мада је то Николи изгледало као целих 20. Кристина, Мила и Амелија нису ништа научиле јер их није ни занимало, а празне полеђине где је требало дописати шта анкетом није обухваћено, сведоче да су и други то мислили. Било је топ (Сташа), дивно (Мила), уживали смо у дружњу (више њих), хоћемо опет на екскурзију!

Наставнице Анђелка, Оливера, Невена и Снежана се захваљују генерацији!